

Pondělí 1. postního týdne

📖 Lv 19,1-2.11-18; Mt 25,31-46

Lv 19,1-2.11-18

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Mluv k celému společenství izraelských synů a řekni jim: **'Bud'te svatí, poněvadž já, Hospodin, váš Bůh, jsem svatý!** Nekrad'te, nelžete, nepodvádějte jeden druhého! Nepřisahaňte podvodně na mé jméno, znesvětili byste jméno svého Boha! **Já jsem Hospodin!** Neutiskuj svého bližního a neolupuj ho! Ať u tebe nezůstane do rána mzda tvého nádeníka! Nezlořeč hluchému a před slepce nedávej překážku, ale boj se svého Boha. **Já jsem Hospodin!** Nedopouštěj se krivdy na soudu, nenadržuj chudákovi a nestraň velmožovi! Sud' svého bližního spravedlivě! Svě krajany neobcházej s pomluvou, neusiluj o život svého bližního. **Já jsem Hospodin!** K svému bratru neměj nenávist v srdci, ale otevřeně ho napomeň, aby ses kvůli němu neobtěžil hříchem! Nemstí se, nechovej proti svým krajanům zášť, ale miluj svého bližního jako sebe. **Já jsem Hospodin!**

Mt 25,31-46

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: **'Pojd'te, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království,** které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.' Spravedliví mu na to řeknou: **'Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?'** Král jim odpoví: **'Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.'**

Potom řekne i těm po levici: **'Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně,** který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Ne-

boť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.' Tu mu na to řeknou také oni: **'Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?'** On jim odpoví: **'Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.'** A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“

➔ **K Božím slovu** (z publikace od paulínek Evangelium na každý den 2016)

Etika se zakládá na eschatologii. Člověk je člověkem, protože jedná na základě rozumu a směřuje k cíli, po kterém touží. To je ta meta, ke které míří a bez které se nemůže pustit na žádnou stranu – jeho jednání by se pak redukovalo na nesmyslné zmitání se, podněcované jen nutností, a jeho jednání by chyběla svoboda. Cílem člověka je být jako Bůh. **Adamův omyl není, že chtěl být jako Bůh (Gn 3,5), ale že nevěděl, kdo Bůh je. Člověk se stává podobným Bohu tím, že miluje,** protože Bůh je láska.

† **Z Buly papeže Františka k Svatému roku milosrdenství** (z čl. 16)

Nemůžeme utéci před Pánovými slovy, podle nichž budeme souzeni za to, zda dáme najíst hladovému a napít žíznivému; zda přijmeme cizince a oblečeme toho, kdo nemá co na sebe; zda budeme mít čas být s tím, kdo je nemocný a ve vězení (srov. Mt 25,31-45). Stejně tak budeme tázáni, zda jsme pomáhali vyvádět z pochybností, které uvádějí do strachu a často jsou zdrojem osamocení; zda jsme uměli přemáhat nevědomost, v níž žijí miliony lidí, zejména děti, kterým se nedostává pomoci, aby mohly vyváznout z chudoby; zda jsme byli nablízku tomu, kdo je osamocen a sklíčen; zda jsme odpustili tomu, kdo nás uráží, a odmítli každou formu zášti a nenávisti vedoucí k násilí; zda jsme byli trpěliví podle příkladu Boha, který má s námi trpělivost; a nakonec zda jsme Pánu v modlitbě svěřovali svoje bratry a sestry. V každém z těchto „nejmenších“ je přítomen sám Kristus. Jeho tělo se stává znovu viditelným coby tělo, které je zmučené, bolavé, zbité, podvyživené a na útěku... abychom jej rozpoznali, dotýkali se jej a poskytovali mu péči. Nezapomeňme na slova svatého Jana od Kříže: **„Na sklonku života budeme souzeni podle lásky.“**